

בית משפט השלום ברחובות

4 ינו 2024
54133-07-20

מדינת ישראל נ' פלוני

אדנקו סבחת-חיימוביץ

השופטת

מדינת ישראל
ע"י עו"ד הדר פרשר

המאשימה

- נגד -

פלוני
ע"י עו"ד זוהר ברזילי

הנאשם

פסק דין

נוסח מותר בפרסום

כמצוות המחוקק, אני מודיעה בפתח הדיון על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

כתב האישום

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הנושא 5 אישומים בגין אלימות כלפי בת זוגו באותה תקופה.

1. על פי האישום הראשון, בתחילת ינואר 2019 ביקשה המתלוננת מהנאשם שיחזור הביתה לעזור לה בשל כאבי שיניים מהם סבלה באותה העת, אך זה חזר לבית לפנות בוקר והלך לישון. בעת שהמתלוננת ביקשה את עזרתו אמר לה "אני סופר עד 3 לפני שאני מתחיל לשבור עלייך משהו". הנאשם הרס שלטים של מיטה מתכווננת, השליך שרפרף לכיוון המתלוננת שפגע במשקוף דלת החדר וכתוצאה מכך נסדק המשקוף. בנסיבות אלה ברחה המתלוננת למקלחת, נעמדה ליד ארון הנעליים והנאשם זרק לכיוונה שרפרף שפגע בארון ולאחר מכן שבר את שתי הדלתות התחתונות של ארון הנעליים, תפס בידה של המתלוננת, משך אותה לאמבטיה והתיז עליה מים כשהיא מכוסה בבגדיה ואמר לה "תלמדי לא להפריע לי". בנסיבות אלה, יוחסו לנאשם עבירות של היזק לרכוש במזיד, תקיפה סתם של בת זוג ואיומים.

2. על פי האישום השני, במהלך חודש אפריל 2018 בחדר בבית מלון מג'יק פלאס באילת, לאחר דין ודברים בין המתלוננת לבנה הקטין, השליך הנאשם על המתלוננת נעל שפגעה בצלעותיה בצד שמאל וגרמה לה לסימון אדום-כחול על גופה. בהמשך השליך הנאשם על המתלוננת נעליים נוספות ולא חדל עד שפגע בה. עת ישבה המתלוננת על הרצפה בחדר ובכתה, השליך עליה הנאשם סלסלת פירות. הנאשם עשה את המעשים בנוכחות ילדיהם הקטינים והמשיך בכך חרף בקשותיהם שיחדול מפגיעה במתלוננת. נוכח כל האמור, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג.

3. על פי האישום השלישי, ביום 1.4.2014 בשעה 21:30 לערך בבית בני הזוג חזר הנאשם לביתו כשהוא בגילופין. ילדם המשותף בכה ללא הרף והנאשם צעק על המתלוננת שתיקח את הילד ותרדים אותו בחדרו. המתלוננת סירבה, הנאשם ספר עד 3 ואז נטל את המחשב הנייד שהיה מונח מולו והשליכו על הרצפה מספר פעמים עד שזה נשבר. בהמשך תפס הנאשם את המתלוננת בצווארה עם שתי ידיו, כאשר הילד בידה, וחנק אותה. בתגובה וכדי להתגונן, נשכה המתלוננת את הנאשם, אשר בתגובה בעט בה בברך שמאל וכתוצאה מכך היא נפלה על הרצפה וביקשה מהנאשם שייקח ממנה את הילד. הנאשם השיב לה שתפסיק לעשות הצגות ועזב את הבית. המתלוננת זחלה על הרצפה, עלתה בזחילה במדרגות הבית וישנה על רצפת החדר כשבנה לידה. כתוצאה מהמעשים סבלה המתלוננת מכאבים עזים בברך שמאל ומשאלה החמירו פנתה

כעבור מספר ימים לקבלת טיפול רפואי. בנסיבות אלה, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג.

4. על פי האישום הרביעי, בתאריך 21.9.2013 בבית בני הזוג לאחר דין ודברים בין הנאשם למתלוננת, הכה אותה הנאשם באמצעות מקל של מטאטא באזור מרפק יד ימין שלה. כתוצאה מכך נגרמו לה המטומה וכאבים באמת יד ימין והיא נזקקה לחבישה בידה. בנסיבות אלה, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג.

5. על פי האישום החמישי, במהלך החודש השמיני להריונה של המתלוננת בשנת 2012 בבית בני הזוג, לאחר דין ודברים בין הנאשם למתלוננת לגבי קשריו עם נשים אחרות, תפס הנאשם בעורף המתלוננת, הוביל אותה למקלחת, ריתק אותה לקיר המקלחת ולקח ממנה את הטלפון הנייד ועזב את הבית למשך מספר ימים. בנסיבות אלה, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה סתם כלפי בת זוג.

המענה לכתב האישום

2. במענה לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו באישום הראשון וטען, כי עזב את הדירה לנוכח אלימות מצד המתלוננת. אשר לאישום השני, טען הנאשם כי המתלוננת היא שתקפה את בנם במהלך שהותם במלון והנאשם הגיב באופן מילולי למעשיה, אך לא נקט בכל אלימות כלפיה ולא גרם לחבלתה. אשר לאישום השלישי, הנאשם כפר בנטען בו ומסר, כי נכנס לחדר לקחת את הילד והמתלוננת היא שתקפה אותו. הוא לקח אותה לבית החולים כשטענה שכאב לה ועת נזקקה לטיפול רפואי. גם ביחס לאישום הרביעי, הנאשם הכחיש את המיוחס לו וטען, כי המתלוננת היא שהכתה אותו ואת הילדים. הנאשם הכחיש את האלימות המיוחסת לו באישום החמישי. לטענתו, המתלוננת לקחה לו את הטלפון הנייד, חיטטה בו ולכן לקח אותו ממנה חזרה. הנאשם טען, כי התלונה הוגשה כנקמה בנאשם על גירושיהם וסירובו לחזור לזרועותיה של המתלוננת. דין והכרעה

3. יש להכריע בטענות ההגנה בדבר אי קבילות התמונות והקלטות השיחות שהוגשו, לבחון את השלכות האמור במסמכים הרפואיים בעניין מצבה הנפשי של המתלוננת ולנתח את ראיות הצדדים ביחס לאישומים בתיק זה.

4. לטעמי שלושה עניינים מטילים צל ממשי על מהימנותה של המתלוננת. הראשון, הפער בין התיעוד הרפואי לבין עדות המתלוננת והמיוחס לנאשם בכתב האישום לגבי טיב החבלות, מיקומן והמועד בו בוצעו. השני, קשיים הנוגעים לתיעוד שמסרה המתלוננת לחוקרים בנוגע לתמונות, התכתביות והקלטות ויש בהן להשליך על המשקל שיש לתת להן. השלישי, טענת המתלוננת, כי הממצאים שנקבעו בחוות הדעת

הפסיכיאטריות הם פרי "הצגה" משכנעת מצידה, וזאת על בסיס הנחיה של הנאשם ובאת כוחו בהליך משנת 2009, טענה שהוכחה על ידי עוה"ד שזומנה לעדות לנוכח התקשות ההגנה שדברי המתלוננת לא היו ולא נבראו והתקשות המאשימה לשמוע את עדות עוה"ד ולא להסתפק בתצהיר מטעמה. המתלוננת הכחישה האמור במסמכים אלה אך לא סיפקה הסברים המניחים את הדעת לקביעות במסמכים אלה שיש בהם להשליך על מהימנותה.

5. לטעמי, יש לקבל את טענות ההגנה הן בעניין הראיות הדיגיטליות שהובאו על ידי המתלוננת עצמה מבלי שניתן לעמוד על מועד צילום התמונות, תיעוד השיחות המוקלטות באופן חלקי, כך שלא ברור מה היה בחלק הראשון של אותן שיחות, צילומי מסך של התכתבויות עם אחרים שלא ברור מהו המועד בו בוצעו או הקושי לקשור אותם למועד העבירה בכתב האישום.

6. המאשימה סמכה יתבה על טענותיה והסבריה של המתלוננת כנגד המסמכים הרפואיים בקשר למצבה הנפשי ותוכנם מבלי להתמודד עם הפער בין אמירותיה וטענותיה של המתלוננת לבין הקביעות במישור הרפואי והאמור בהם לגבי עניינים שיש בהם להשליך על מהימנותה של המתלוננת בדיווחיה.

7. העידו הוריה של המתלוננת מטעם המאשימה והוריו של הנאשם מטעם ההגנה. מצאתי שיש לנהוג בזהירות בעדויות אלה, מאחר שכל אחד ואחת מהם ניסה לתמוך בעדות בתו/בנו לגבי השתלשלות האירועים, כך שהם בעלי עניין בתוצאות התיק, אך מדברי כולם ניתן ללמוד על מערכת יחסים מורכבת בין הנאשם למתלוננת. יחד עם זאת, העדפתי את עדותם של הוריו הנאשם על פני עדויות הורי המתלוננת, בשים לב לכך שהוריו של הנאשם הם שהיו מעורבים בשגרת חיי בני הזוג ונכחו רבות בבית בני הזוג והיו מודעים לחלק לא מבוטל של הדברים, אף אם לא להכל, מאשר הוריה של המתלוננת שמהעדויות עולה שמעורבותם הייתה מצומצמת או באירועים נקודתיים בלבד, כמו הבאתה לטיפול רפואי. הראיות הדיגיטליות

8. במסגרת פרשת התביעה הוגשו המוצגים הבאים:

1. ת/2, ת/4 תמונות של הנזק לארון ולמשקוף.

2. ת/5 הודעות וואצאפ עם צ'. המתלוננת שלחה לה ביום 10.1.19 בשעה 9:29 תמונות של חלקי דברים שבורים או זרוקים על הרצפה, גם דברים שלא צורפו ל- ת/2 ו- ת/4. היא כתבה לה "כל הבית שבור חזר שיכור שתה בקבוק שלם". על פניו הדברים מלמדים שהאירוע באישום הראשון התרחש בליל 9.1.19 או לפנות בוקר של 10.1.19 וחרף זאת כתב האישום נוקב במועד עמום "בתחילת ינואר 2019".

3. ת/6 התכתבות עם רחלי המטפלת שהחלה ביום 9.1.19 בקשר לכאבי שיניים מהם סובלת המתלוננת. ביום 10.1.19 שלחה לה המתלוננת תמונה של הנזק במשקוף ובהמשך שתי תמונות נוספות של נזק למכשיר חשמלי והוסיפה שהנאשם חזר שתוי בשעה שתיים בלילה, וכי כל שביקשה הוא עזרה... כי "על כל מילה אני משלמת באלימות פיזית, נפשית או ברכוש".
4. ת/7 שיחה עם המטפלת רחל שנערכה ביום 17.4.19 בשיחה זו טענה המתלוננת, כי האירוע בו הילדה חשה ברע והנאשם נטל את הרכב ונסע מהבית היה ביום 25.1.19. המתלוננת הטיחה בה מדוע לא דיווחה על האלימות (מבלי לנקוב באירוע ספציפי) עליה סיפרה לה והמטפלת השיבה שאין חובת דיווח לגבי אלימות כלפי אדם בוגר.
5. ת/8 שיחה עם אמו של הנאשם שנערכה ביום 28.1.19 שברור שהתיעוד הוא חלקי ולא מראשית השיחה. כך גם השיחות ב-ת/8 ממועד לא ידוע, ת/8ד מיום 1.4.19, ת/8ה מיום 28.1.19 ו-ת/8 מיום 1.4.19, הן כולן שיחות שהתיעוד בהן חלקי ולא מראשית השיחה.
6. ת/9 תמונות של החבלה באישום השני, לא ברור מתי צולמו ומתי נשלחו ביישומון וואצאפ למשטרה ולמי בדיוק.
7. ת/11 תמונה של כסא שבור ללא תאריך.
8. ת/13 הודעה כתובה ששלחה המתלוננת לאמה ביום 1.9.18 "הבית שבור. חטפתי מכות בגב. מבקשת אישפוז דחוף", כאשר כתב האישום כלל לא כולל אירוע מתאריך זה או בסמוך לכך. כמו-כן ישנה התכתבות עם א' י' חברתה של המתלוננת ללא תאריך שבה מוזכרת אלימות כללית כלפי המתלוננת.
9. ת/14 צילום של שני אגרטלים עם שבר. מדובר בצילומים שמסרה המתלוננת למשטרה ביום 25.6.19 כאשר לא ברור מתי צולמה כל אחת מהתמונות. צורף צילום של גב טלפון נייד שנטען שהנאשם שבר באירוע אף שכתב האישום לא מייחס לנאשם שבירת טלפון נייד ולטעמי לא ניתן להבחין בנזק לטלפון.
9. ההגנה טענה לגבי ההקלטות, שמדובר בחומר ערוך שכן המתלוננת הביאה הקלטות חלקיות ומשום כך תמלול חלקי של השיחות, כך גם לגבי התמונות שמסרה המתלוננת ולכן אלה אינן קבילות. מהאזנה ל-ת/8א השיחות בין המתלוננת לאמו של הנאשם ברור שהשיחות לא החלו בחלק שצורף ומדובר בשיחות קטועות.בנסיבות אלה, אין לשלול את טענת ההגנה, כי המתלוננת צירפה את שנוח לה ולא את יתר חלקי השיחות שהיה בהם לשפוך אור על

תוכן השיחות. במה דברים אמורים? אמו של הנאשם מסרה שהשיחה התחילה בצעקות מצד המתלוננת שזעקה הצילו ואמרה שהיא רוצה להתאבד. הגם שאפשר היה לעודד את המתלוננת אחרת ולא דרך השחרת הנאשם, אני מקבלת את הסברי העדה, כי אמרה דברים בשבחה של המתלוננת ובגנותו של הנאשם כדי להרגיע ולפייס אותה. בהעדר התיעוד לגבי תחילתה של השיחה לא ניתן לשלול את דברי אמו של הנאשם, כי דבריה הוצאו מהקשרם, שכן קדם להם שיח עם המתלוננת בו חשה צורך להרגיע אותה ולהשמיע לה את מבוקשה, כך שהתוכן המלא של השיחה היה תומך בטענתה שהדברים שצורפו על ידי המתלוננת נאמרו רק כדי להרגיעה ויש לקבל את גרסת האם שלא התכוונה לדבר סרה על בנה ואין אמת בדברים שאמרה, במטרה להרגיע את המתלוננת. עוד יצוין, כי כל השיחות עם אמו של הנאשם הן לאחר האירועים בכתב האישום, כאשר האם טענה שרצתה להרגיע את המתלוננת לבל תפגע בילדיה ולכן אמרה למתלוננת את מה שהאחרונה רצתה לשמוע ממנה.

10. המתלוננת מסרה שהודעות ששלחה לא', לאמה וכו' זה מהטלפון שהנאשם שבר. הרישום על גבי ת/14 הוא לא שלה, כנראה של החוקרת. לטענתה זו תמונה של טלפון שבור, אם כי לא ניתן להבחין בשבר. כאשר נשאלה איך אפשר לדעת מתי הטלפון נשבר ומתי זה צולם השיבה שכבר ענתה על השאלה ושזה שמור בענן וזו האמת. הודתה שמאחר שכל חפץ נשבר במועד אחר יש חשיבות לתאריך בו צולמו התמונות. אשר לתיעוד החבלות (ת/9) המתלוננת מסרה שהעבירה את התמונות לאמה ולאמו של הנאשם, אך אלה לא הוגשו, אף שבנקל ניתן היה לעשות כן. המתלוננת מסרה, כי החומרים לא היו בטלפון הנייד שלה, אלא בענן וממנו הורידה את התמונות וההתכתבויות ומסרה במשטרה, כך שאף במהלך עדותה בפני לא הוצג מועד צילום התמונה כדי לקשור לכל אירוע בכתב האישום בהתאם למועד הצילום. כאשר נשאלה למה הקליטה את אמו של הנאשם שמנסה לרצות אותה השיבה המתלוננת בצעקות ובהמשך, אמרה שנגמרו 15 הדקות שבית המשפט קצב לסניגור לצורך חקירתה וניסתה לעסוק בדברים שוליים בזמן שהוקצב להגנה להשלמת חקירת העדה.

11. החוקרת נטליה וקסמן אישרה, כי המתלוננת מסרה לה את מלוא התיעוד מהטלפון הנייד שלה, אך זו שלחה את המתלוננת למיין ולמסור את החומרים הרלוונטיים. דהיינו, איש מגורמי החקירה לא בדק שהתמונות אכן צולמו על ידי המתלוננת ואת מועדן על מנת לקשור בין התמונות לאירועים מושא כתב האישום. התמונות שבתיק הועברו על ידי המתלוננת, את חלקן היא הביאה לתחנה בעצמה וחלק העבירה לחוקרת לטלפון הנייד. צילומי מסך שיחה בין המתלוננת לצ' ובין המתלוננת לאביה העדה צילמה מהטלפון של המתלוננת. את ההתכתבות בין המתלוננת לרחל המטפלת המתלוננת היא שצילמה והביאה. לגבי ההתכתבות בין המתלוננת לאמה האם הביאה את צילום המסך. העדה לא ראתה צורך לתפוס את הטלפון של המתלוננת. הוטח בה שאם היו מורידים דברים מהטלפון של המתלוננת אפשר היה לדעת תאריכים ושזה צולם על ידה, השיבה

שכך ראתה לנכון לפעול ובהמשך הוסיפה שכיום נוהגים כך, אך נכון לשנת 2019 לא עשו זאת. לא בדקה עם המתלוננת כיצד בוצעו ההקלטות שמסרה.

12. על חשיבות הגשת הראיה המקורית מחשש לעריכה או שינוי ראוי: "... דווקא עקב חידושי הטכנולוגיה מתעצם החשש בדבר היותן של ראיות דיגיטליות קלות לזיוף יותר מאשר ראיות "קלאסיות", ומשכך מתעורר צורך לעמוד באופן דווקני על מהימנותן. עמידה דווקנית על מהימנותה של הראיה דורשת – עת מדובר במסמך דיגיטלי – את הגשתו של המקור הדיגיטלי שיש בו כדי להעיד על מהימנותו. ואכן, נדמה כי אם מתעוררות מחלוקות בין הצדדים באשר למהימנותן של ראיות שיש להן מקור דיגיטלי, אזי תוגש לבית המשפט הראיה הדיגיטלית גופה" (יניב ואקי, דיני ראיות, עמ' 1115).

13. נוכח כל האמור, צודקת ההגנה בטענותיה, כי היה על היחידה החוקרת להוריד את החומרים מהטלפון הנייד (או המחשב) של המתלוננת ולא לאפשר לה להמציאם בעצמה, על מנת שניתן יהיה להתחקות אחר העובדה שהיא צילמה אותם ואת מועד צילום התמונות והיה מקום לקבל את מלוא תיעוד השיחות הטלפוניות של המתלוננת עם אחרים. גם לאחר שהכחיש הנאשם את המיוחס לו בחקירתו, לא מצאה היחידה החוקרת לבדוק את מועדי הצילום ומשלוח ההודעות בין המתלוננת לעדים האחרים. משכך, לא מצאתי לתת משקל לראיות שהומצאו על ידי המתלוננת כשלא ניתן לדעת מתי צולמו ומתי נשלחו על ידה לעדים אחרים. מאחר שהשיחות עם אמו של הנאשם קטועות, אין באמור בהן לשלול את הסברי אמו של הנאשם, כי הדברים נאמרו על מנת להרגיע את המתלוננת לנוכח דברים שנאמרו בראשית השיחות, שהמתלוננת לא צירפה את תיעודן ולכן גם לתיעוד זה לא מצאתי לתת משקל. **המסמכים הרפואיים בעניין מצבה הנפשי של המתלוננת**

14. ייאמר כבר עתה, כי רקע נפשי של מתלונן אין בו להעלות או להוריד ועדותו נבחנית כמו כל עדות של מתלונן, וכך גם עדות המתלוננת. באותה נשימה ייאמר, כי מקום בו ישנם ממצאים שיש בהם להשליך על מהימנותה של מתלוננת לא ניתן להתעלם מהמסמכים הרפואיים והעולה מהם והכל בהתאם להקשר כמובן והסברה של המתלוננת לדברים.

15. זכותה של מתלוננת לטעון שכל האמור בחוה"ד נ/1 ו- נ/2 (ובעצם גם האמור במסמכי המשך) הוא יכולתה להערים על הרופאים בהנחיית הנאשם או באת כוחו דאז, אבל המאשימה אינה פטורה מהתמודדות עם הקושי לנוכח הקביעות הרפואיות במסמכים אלה ולא עם הממצאים הנוקבים אודות אישיותה, אופייה, מהימנותה ומעשיה של המתלוננת כפי שעולים מהמסמכים.

16. על מנת שלא לפגוע בפרטיות המתלוננת אפנה במסורה לאמור בהם ורק בהקשר לקביעות הנחוצות לתיק זה.

17. מחווה"ד של ד"ר כרמון מיום 9.2.09 (נ/ו) עולה שהמתלוננת היא "אימפולסיבית ונוטה לדרמטיזציה... ו..." ביחס לאירוע בו נעצר הנאשם. הוריה של המתלוננת תיארו הדרדרות במצבה הנפשי מאז מעצרו של הנאשם. ד"ר כרמון המליצה על.... מסיכום שניתן... מיום 17.2.09 ועד ליום 3.3.09 (2/נ) ע"י ד"ר כרמון וד"ר אולבר, נקבע שהמתלוננת...בגיליון הדוח הסיעודי נרשם ביום 17.2.09 (12/נ), כי המתלוננת מסרה שהיא "חייבת לסדר את מה שעשתה, לתקן. הכוונה לתלונת שווא שהגישה למשטרה נגד בעלה". היא גם דיווחה שאינה מצליחה להסתדר במקומות עבודה, שהיא קנאית לנאשם ומטרידה אותו ואת מפקדו בשיחות טלפוניות. ב- 13/נ תיארה המתלוננת קנאה לבעלה וחשדנות כלפיו, וכי היא מתקשה לשמור על יציבות במקום עבודתה. בסיכום... מיום 22.8.10 עד 7.9.10 (3/נ) בשל הדרדרות במצבה בחודשים שקדמו לכך... נקבע... (ראו דיווחים דומים גם ב- 4/נ, 6/נ, 8/נ ו- 9/נ). בביקור במיין ביום 22.8.10 (5/נ) בליווי אביה דיווחה המתלוננת על... ביום 17.8.11 ניתנה המלצה למוסד לביטוח לאומי (7/נ), לפיה המתלוננת מטופלת בבי"ח קפלן מאז... באוקטובר 2010, וכי...גם מסיכום מיום 20.7.11 ומועדים נוספים (10/נ) מדובר על...בסיכום... מיום 7.11.10 עד 14.11.11 בשל.... היא דיווחה שהיא מפילה את עצמה על הרצפה, ששיקרה ביחס לתלונה נגד הנאשם בשנת 2009. בסיכום... מיום 15.4.17 עד 16.4.17 (18/נ) שוחחו עם הוריה.

18. המתלוננת מסרה בעדותה בפניי, כי בשנת 2009 הגישה תלונה נגד הנאשם ונאלצה.... כדי להביא לשחרורו ממעצר.לטענתה, ב"כ הנאשם דאז אמרה לה שהדרך לעזור לנאשם היא לגשת לפסיכיאטר. היא פנתה לרופא שאמר לה שרואים את הסימנים על צווארה ולכן אין לה כל בעיה נפשית, אך המסמך לא הוגש. יש רופאה שהיא הכירה, ד"ר כרמון מאברבנאל... היא ביקשה מד"ר כרמון לכתוב חו"ד לשופט כדי להראות שהיא.. בהמשך הודתה שפנתה לטיפול נפשי עוד כשהיא והנאשם היו חברים ולא רק בעקבות מעצרו של הנאשם בשנת 2009.לטענתה, ד"ר כרמון כתבה את חווה"ד מיום 17.2.09 לבקשתה, לאחר שהגיעה לשם בהמלצת ב"כ הנאשם דאז. אישרה שחתמה על וס"ר שאפשר העברת חווה"ד (1/נ) לעוה"ד. לטענתה, עוה"ד אמרה לה שלא תספר לאיש על ההנחיות שנתנה לה, כי היא עוברת עבירה פלילית. המתלוננת הכחישה שחווה"ד ניתנה לבקשתה שלה ולבקשת הוריה ועמדה על כך שזה היה רק לבקשתה בהתאם להוראת עוה"ד שייצגה את הנאשם. לטענתה, היא שיקרה לד"ר כרמון כדי לחלץ את הנאשם, כי ב"כ הנאשם דאז הדיחה אותה לשקר לד"ר כרמון כדי לחלץ את הנאשם. כאשר נשאלה מתי הונחתה ע"י ב"כ הנאשם לשקר לד"ר כרמון השיבה שהנאשם הוא שאמר לה מה לעשות, וזאת בהדרכת ב"כ דאז. כאשר התבקשה להבהיר מתי שוחחה עם עוה"ד השיבה שהיא לקחה את הטלפון מאמה בזמן שזו שוחחה עם עוה"ד וביקשה ממנה שתגיד לה מה לעשות ואילו עוה"ד השיבה לה שאסור לה לדבר איתה והוסיפה "תעשי מה שאת מוצאת לנכון" (עמ' 67 שורה 11). לטענת המתלוננת בכך הנחתה אותה עוה"ד לשקר. מדובר בטענה תמוהה ביותר מצד המתלוננת, שכן אף אם אמרה לה לעשות כפי שתמצא לנכון, לא הנחתה אותה לשקר ומה לומר לפסיכיאטרים.לטענתה, ד"ר כרמון רשמה לה

טיפול תרופתי אבל היא לא נטלה אותו, כי ידעה שהיא שיקרה לרופאה. מדובר בגישה בעייתית, שכן אם הייתה זקוקה לטיפול והיא מסרבת לטול אותו, יש בכך להביא להחמרה במצבה הנפשי. הוטחו בה הממצאים במסמכים הפסיכיאטריים והאבחון הפסיכודיאגנוסטי וטענה שדיווחה שקרים לד"ר כרמון וד"ר אובלר כדי לחלץ את הנאשם. הכחישה... למרות הרשום במסמכים, צעקה על הסניגור, קראה לו שקרן למרות שהוזהרה שלא לפנות אליו בצורה זו, לא אפשרה לבית המשפט להסביר לה דברים לנוכח התפרצות מלווה בצעקות גם על בית המשפט. חרף התיעוד הרפואי שללה.... ואישרה רק ש... אשר להמלצה לקבלת גמלת נכות מבטל"א (9/נ) טענה שמגיעה לה גמלה לנוכח מצבה הנפשי, אף שהבסיס להמלצה הוא החמרה במצבה ו... כשעומתה עם תוכן הדברים, תחילה קראה לסניגור שקרן ובהמשך הודתה שתמיד רצתה... לטעמי, העובדה שהמתלוננת מקבלת גמלה חודשית על בסיס דיווחים שמסרה אודות מצבה הנפשי, מלמדים שמדובר בדיווחי אמת, וכל ניסיון של המתלוננת לטעון אחרת משליך על מהימנותה, שכן לא ייתכן שהיא בוחרת ליהנות מגמלה ביודעה שזו ניתנה על סמך דיווחים שקריים למומחים בתחום בריאות הנפש. הכחישה שהיא מרבה ליפול בגלל בעיה ממנה סובלת. אישרה שחשבה ש... כאשר הוטח בה שאצל ד"ר כרמון ביום 9.2.19 וגם בחווה"ד מיום 22.8.10 שנה וחצי אחרי, עדיין ממשיכה לספר את אותם הדברים השיבה שהיא הייתה ב... ובאמת האמינה בדברים שמסרה. אלא שאין כל הסבר מדוע המשיכה המתלוננת לשקר למטפליה שכן אין בכך צורך, שהרי הנאשם כבר שוחרר ממעצר. המסקנה המתבקשת היא שמדובר בתיעוד רפואי המשקף את מצבה הרפואי של המתלוננת ולא בשקרים שסיפרה כדי לחלץ את הנאשם בשל מעצרו. מתשובותיה של המתלוננת ניתן ללמוד שהיא מייחסת... לעמיתיה לעבודה... כאשר אין לכך בסיס. לדבריה, במצבה אכן לא הצליחה לתפקד בעבודה... המתלוננת ניסתה להכחיש או לצמצם את הדיווחים שלה לאורך השנים כעולה מהמסמכים הרפואיים. המתלוננת לא זוכרת מתי עברה תאונת דרכים, אך הודתה שעברה תאונה בעקבותיה... בחקירה חוזרת טענה שהחלה בטיפול נפשי רק מאז ההיכרות שלה את הנאשם, שבועיים אחרי ההיכרות הם נפרדו ואז פנתה לד"ר כרמון. כאשר הוטח בה שלפי נ/11..., היא אישרה זאת וטענה שזה היה כדי לקבל הקלות בגלל לחץ בבחינות, בגלל היותה פרפקציוניסטית ושאפתנית. בין השנים 2009 לשנת 2019 קיבלה טיפול מדי שבוע בקפולן, שם היא מטופלת עד היום. לו אכן הצליחה המתלוננת להערים על הרופאים כדי לחלץ את הנאשם מהתיק בשנת 2009, הרי שלא היה כל מקום להמשך טיפול מבחינתה או לפחות הרופאים היו מתקנים את קביעותיהם הרפואיות ולא ממשיכים לתת לה טיפול תרופתי. מה הסיכוי שהמתלוננת הצליחה להערים על שני מומחים כדי לחלץ את הנאשם והסיכוי ששני המומחים טעו באבחנה ונפלו לשקרים שסיפרה להם וטעות זו המשיכה כל השנים. המסקנה המתבקשת היא שכל האמור במסמכים הרפואיים, לרבות דיווחיה, משקפים את מצבה של המתלוננת מבחינה רפואית וכל האמור בהם אמת מבחינת דיווחיה.

19. אף שהמתלוננת ייחסה דברים חמורים לבאת כוחו של הנאשם דאז, כי בהנחייתה הצליחה לשטות בפסיכיאטריים, כאשר הובהר לה שזו תזומן לעדות על ידי ההגנה ריככה וטענה שהנחיות הועברו באמצעות הנאשם ולא באופן ישיר. באת כוחו של הנאשם דאז העידה בפניי והכחישה את הדברים.

לדבריה, היא לא נוהגת לשוחח עם מתלוננות, ואין סיבה שתחרוג בעניינו של הנאשם. העובדה שהמתלוננת מסרה שעה"ד סירבה לשוחח איתה מלמדת שאין לקבל את גרסתה, כי בהנחיית עוה"ד היא הצליחה להערים על הפסיכיאטרים שבדקו אותה. העובדה שייחסה לעוה"ד דברים חמורים מעין אלה, ללא כל בסיס מלמדים שיש קושי לסמוך על דבריה של המתלוננת. כאשר הוטח בה שבאת כוחו דאז של הנאשם שוללת את גרסתה, השיבה כי עוה"ד משקרת, אף שגם לדבריה לא הייתה שיחת הנחיה מעוה"ד. מכל מקום, נתתי אמון מלא בעדותה של ב"כ הנאשם דאז, כי לא שוחחה עם המתלוננת ולא נתנה לה כל הנחיות, כך שכל שנמסר על ידי המתלוננת למי מהפסיכיאטרים היה דיווחיה שלה.

20. אמה של המתלוננת אישרה, כי בגיל התיכון היה למתלוננת... בשל מעבר דירה ונתק מחברתה ובהמשך בשל פרידה מהנאשם. היה שיפור במצב אך עם השנים... אשר לאירוע משנת 2009 סיפרה העדה, כי המתלוננת הייתה במצב נפשי קשה ולכן הם פנו לפסיכיאטר שראה את הסימנים על צווארה של המתלוננת ושהיא... אבל אמר לה שהוא לא מקבל את דבריה. המתלוננת נזכרה בד"ר כרמון שהכירה אותה מתקופת הפרידה עם הנאשם והם נסעו אליה. העדה נכחה בחלק מהשיחה עם ד"ר כרמון. המתלוננת והנאשם נפגשו למרות צווי ההרחקה והיא עדכנה אותו שהמשטרה לא רוצה לבטל את התלונה וד"ר כרמון לא הסכימה לשלוח לו מסמכים, אז הנאשם ייעץ לה... העדה הלינה על כך שד"ר כרמון שלחה את חווה"ד לב"כ הנאשם, אף שהיה ברור שהמתלוננת חתמה על וס"ר במצבה הנפשי הקשה וזה בניגוד לאינטרס שלה להעביר לידי הנאשם את חווה"ד. לאחר התיק הקודם מצבה של המתלוננת המשיך להיות קשה. בניגוד לעמדת המתלוננת, הפניה לד"ר כרמון לא הייתה כדי שתסייע לנאשם על רקע חששם שהמתלוננת משקרת, אלא בשל מצבה הנפשי הקשה. היא סבורה שד"ר כרמון מקצועית והיא מעריכה אותה. חרף האמור לעיל, במהלך חקירתה הנגדית טענה, כי חווה"ד שניתנה על ידי ד"ר כרמון נועדה לחלץ את הנאשם מהאישומים כנגדו וטענה שד"ר כרמון שגתה בקביעותיה שהמתלוננת היא אימפולסיבית, משקרת לשם רווח משני... וכו'. גישתה של העדה לדברים עליהם דיווחה המתלוננת ביחס ל... הייתה מגוננת וחרף הקביעות במסמכים הרפואיים טענה שלא מדובר ב... העד טענה שאמנם המתלוננת הייתה ב... אבל לא היו... כדי לחץ את הנאשם, אף שהנאשם שוחח ממעצרו כבר בשנת 2009, כך שלא הייתה כל סיבה שהמתלוננת תמשיך למסור דיווחים שקריים. הכחישה שהמתלוננת... אף שהמתלוננת אישרה זו ובהמשך שינתה וטענה שאולי זו קריאה לעזרה... לא ידוע לה שהמתלוננת... חרף המסמכים הרפואיים העדה טענה שהמתלוננת הייתה ...

21. אביה של המתלוננת מסר, כי מי שליווה את המתלוננת בנושא הנפשי היא רעייתו. הוא לא זוכר מפגש עם ד"ר כרמון, אולי נכח בפעם אחת. כאשר הוטח בו שד"ר כרמון לפיו המתלוננת משקרת כדי להשיג רווחים ולכן הגישה תלונה מחשש שיקחו ממנה את הילד השיב שהסניגור טועה. המתלוננת חששה באופן כללי מפירוק המשפחה ולא שיקחו לה את הילד. לטענתו, השקרים שמוזכרים בחווה"ד של ד"ר כרמון מלמדים שהמתלוננת חזרה בה מהדברים בשביל הנאשם, זה לא אומר שהדברים לא קרו, אולי לא

דייקה או הפריזה בדברים אבל זה לא אומר שהם לא קרו. הדברים שמסרה אכן קרו והדברים שמסרה לאחר מכן זה כדי לחלץ את הנאשם.

22. הנאשם סיפר שבני הזוג הכירו בשנת 2001 וזה מההתחלה לווח ברכבת הרים של רגשות, היא חיה כל הזמן במתח תמידי ואי שקט. בשלב כלשהו אמר לה שהיא חייבת טיפול ואז הבין את גודל הבעיה ושה החל עוד בילדות. היא טופלה בצורה רציפה משנת 2008 או 2009. החיים בבית היו אי שקט, מתח והוא לא יכל להכיל את זה ורצה להתגרש, מודה שרצה לברוח. הרבה פעמים לא רצה לחזור הביתה לתוך הבלגן וזה הביא להתפרקות שלה והרווחה הייתה מעורבת איך לעזור לה ולסייע לה בגידול הילדים. הרבה פעמים היו התפרצויות מצד המתלוננת, כל הזמן צעקות, הייתה אלימות מצידה כל הזמן כלפיו וכלפי הילדים. המתלוננת היא טיפוס דרמטי ועושה פרובוקציות. להורי המתלוננת יש חלק בהידרדרות למצבה של המתלוננת והם לא רצו לעזור לה והתנתקו ממנה ולכן גם הם שיקרו לו הרבה פעמים. הורי המתלוננת התחמקו ממנה כל הזמן בתירוצים של עניינים רפואיים, העדר זמן וכו'.

23. למחלת הנפש ממנה סובלת המתלוננת ולאבחנה הרפואית אין קשר לענייננו, אלא לדיווחים שהיא מוסרת במישור העובדתי ולהתרשמות הפסיכיאטרים לגבי מהימנות דיווחיה והמטרות שבבסיסן. לפי חוה"ד המתלוננת סובלת מ... אימפולסיביות ועשויה למסור דיווח שאינו נכון בשביל רווח משני. אם מקבלים את גרסת המתלוננת שהצליחה לשטות בד"ר כרמון וד"ר אובלר (ושאר הרופאים שטיפלו בה) כדי לחלץ את הנאשם לא ניתן הסבר מדוע היא ממשיכה בפניות באותם דיווחים של ... גם שנים לאחר מכן. אם הדיווחים שלה לרופאים המטפלים נכונים זה מטיל צל על מהימנות דיווחיה של המתלוננת לגבי אירועים והחשש שרצונה לבוא חשבון עם הנאשם בשל נסיעתו לחו"ל עם מאהבת עשוי להוות מניע להגשת התלונה, כטענת ההגנה. זאת ועוד, אם הצליחה המתלוננת להערים על כלל הרופאים המטפלים האם לא ייתכן שגם בתלונתיה הצליחה להערים על גורמי אכיפת החוק.

24. מהמסמכים הרפואיים עולה תמונה של מתלוננת שיכולה להיות מניפולטיבית ואף לדווח דיווח שאינו אמת לשם רווח משני, בעיקר על רקע דחק וקושי להתמודד. אני סבורה שבהעדר הסברים המניחים את הדעת לפערים בין דיווחי המתלוננת במסמכים הרפואיים לבין ההכחשה והצמצום בהם נקטה בעדותה בפניי יש להטיל צל על מהימנותה ויש צורך בראיות שיתמכו בעדותה לצורך הרשעה בפלילים. **עדויות הצדדים בתיק**

25. המתלוננת מסרה בעדותה בפניי, כי היא והנאשם הכירו בגיל 20, וכי לאורך חייהם המשותפים נהג באלימות. הם התחתנו ביום 30.8.05 והתגרשו ביום 21.11.19. לבני הזוג שלושה ילדים, הגדול נכה בשיעור של 150%. המתלוננת הרבתה להדגיש שהיא מצטיינת כמורה או כסטודנטית בעוד את הנאשם ציירה כשתיין וצרכן סמים, אף שהוא נגד המשרת בצבא קבע, בבסיס סגור ולא ייתכן שהדבר לא היה מתגלה לאורך שירותו הצבאי ומביא להרחקתו מהשירות. לדבריה, הנאשם הרחיק אותה מהמשפחה שלה, היא לא עבדה

וטיפול בילדים. הנאשם לא אפשר לה לסיים את התואר. היא הייתה חסרת ביטחון, ללא עבודה, ללא חברות והאמינה שלא תוכל לשרוד את החיים בלעדיו. המתלוננת סיפרה שהנאשם נהג לצורך אלוהול, השתמש בסמים ונטל חלק במסיבות אורגיות. היא נפגעה מכך שגילתה על האורגיות. ככלל, עדותה הייתה מפוזרת, קופצת בין נושאים והרבתה באמירות מכפישות ומשחירות כלפי הנאשם. לדבריה, היא תיעדה במשך 20 שנים את הדברים וחלק נשמר בענן אבל לא הכל וחרף זאת תיעוד שהיה צריך להגישו לא הוגש ומה שהוגש לא ברור מתי צולם או מתי הועבר למי שהועבר. המתלוננת מסרה שא' י' היא חברה טובה שלה שבלחץ הנאשם היא התנתקה ממנה. לטענתה, החברה הייתה עדה לאלימות מצד הנאשם שכללה בעיטות, אלא שהחברה לא העידה על אלימות לה נחשפה אלא דברים ששמעה בדיעבד מהמתלוננת. המתלוננת סיפרה על אירועים שלא נכללו בכתב האישום כמו תקיפה עם מזלג בלחי, לגביו מסרה שהעבירה להוריה צילום של האירוע. אכן ב- 15/ת כתבה המתלוננת לאמה ביום 27.12.18, כי "רצתי ברחובות פלוני הרביץ לי זרק עליי דברים והכניס לי מזלג בלחי". עוד עולה מצילום ההתכתבות כי ביום 26.8.18 כתבה המתלוננת לאמה "פלוני הרביץ לי בלילה... זרק את כל האגרטים השכנים כבר לא יודעים מה לעשות". כאמור כתב האישום לא מייחס לנאשם אישום בגין פגיעה עם המזלג בלחי ולא בגין שבירת אגרטים במהלך דצמבר 2018. בהקשר זה יוער, כי אף ב- 16/ת, צילום התכתבות בין המתלוננת לאביה, היא סיפרה לו ביום 11.8.18 "כל הבית שבור" וביום 26.8.18 כתבה לו "עוד פעם מכות ושברים על כולם... ראו אותי שובר לי דברים השכנים..." ושוב כתב האישום לא מייחס לנאשם אירועים ממועדים אלה. לדבריה הנאשם הבין שהיא מצלמת ולכן הוא לקח לה את הטלפון ושרב אותו, אלא שאין כל אישום שעניינו שבירת הטלפון. עוד אישרה המתלוננת, כי ביום הגשת התלונה הנאשם היה בחו"ל עם מי שהפכה לאישתו לאחר מכן. לדבריה, לא ידעה שהתביעה לגירושין הוגשה אף היא באותו מועד, יכול להיות שעוה"ד הגישה. המתלוננת גם אישרה שהגישה תביעה לעיקול זמני נגד הנאשם לפני הגשת תביעה אזרחית בגין המעשים בתיק זה. היא הכחישה שהבקשה נדחתה או נמחקה ואמרה שהיא זו שביקשה להתמקד בהליך הפלילי תחילה ובהמשך להתמודד במישור האזרחי. החלטה תמוהה, שכן בשלב זה התלונה כבר הוגשה, כך שהיא פנויה לנהל את עניינה במישור האזרחי. אין מחלוקת שהתביעות בבימ"ש לענייני משפחה הוגשו ביום 18.4.19 והתצהיר להן נחתם ביום 17.4.19, אך לטענת המתלוננת אין קשר לעיתוי הגשת התלונה. היא הכחישה את טענת ההגנה שהחלה להקליט שיחות בקשר לתכנית שרקמה מראש להגיש תלונה ומסרה שהחלה להקליט שיחות מאז שהנאשם עזב את הילדה החולה כדי ללכת למסיבת אורגיות ביום 25.1.19. המתלוננת אישרה, כי עד ליום 25.1.19 הנאשם התגורר בבית ועזב רק לאחר מכן. המתלוננת הכחישה שהגיעה משטרה לביתה בינואר 2019, וכי דיווחה באותו מועד שאין אלימות. חרף זאת, אין מחלוקת שהתלונה כנגד הנאשם הוגשה ביום 17.4.19, אף שהמתלוננת אישרה שפנתה למשטרה בינואר 2019 כאשר הנאשם ניער את הבת שלהם וסירב לפנותה לבי"ח. לדבריה, היא התקשרה למשטרה כדי שיחזירו לה את הרכב שהוא לקח. כך שאין לקבל הכחשה של המתלוננת לגבי מעורבות משטרה בינואר 2019 והעובדה ששללה אלימות בשלב זה. לא ברור מדוע שתגיש תלונה על כך שהנאשם נטל את הרכב, אך לא תספר על האלימות שהייתה אך כשבועיים לפני או בתחילת החודש.

לטענתה, אין לה בעיות זכרון אבל יש אירועים שהיא לא זוכרת בגלל האלימות שחוותה מצד הנאשם, כי היא בחרה לשכוח. מהמסמכים אודות מצבה הנפשי עולה שיש לה בעיית זכרון והיא אף הופנתה לבירור נירולוגי (2/נ-3/נ). היא חשבה שמגיע לה כל מה שעושה הנאשם אבל לא הגיע לילדים האלימות כלפיהם אלא שלא הייתה אלימות כלפי הילדים. המתלוננת אישרה שאכן אמרה שהנאשם ישלם על מה שעשה אבל זה לא בהקשר לבגידות אלא מה שעשה לילדים, אבל אין אירועים לגבי הילדים בתיאוריה. כאשר הוצג לה אישור שהתלונה שלה נגד הנאשם בגין תקיפת הילדים נסגרה על ידי הפרקליטות (ת/27) בשלב זה החלה לצעוק ולא ניתנה תשובה. אביה ועוה"ד שלה ליוו אותה לתחנת המשטרה להגשת התלונה. המתלוננת התייצבה למסירת עדותה בבית המשפט כשהיא מלווה בעורכת דינה בכל אחת משלוש השיבות בהן העידה. במהלך הדיונים הסתבר, כי תפקידה של עוה"ד היה לסייע בהרגעת המתלוננת וריסונה במהלך הדיונים, לעתים אף ללא הואיל. למתלוננת אף היה חשוב במהלך עדותה להרים את החצאית מעל ברכה על מנת שהחבישה שעל ברכה שמאל תהיה חשופה לכל.

26. כאמור מטעם המאשימה העידו גם הוריה של המתלוננת וחברתה. מצאתי לתת משקל מועט לעדותו של אבי המתלוננת שהיה מעורב בחלק מהאירועים בחייה, עת לקח אותה לטיפול רפואי למשל, בהעדרו של הנאשם. ביחס לעדות אמה של המתלוננת והחברה, עולה מהעדויות שלהן שהן קיבלו את המידע בדבר אלימות כלפי המתלוננת בדיעבד ולא שמעו עליו בזמן אמת, בעיקר החברה ולכן לא מצאתי לתת משקל לעדויות אלה. הוריה של המתלוננת התחמקו מהדברים שד"ר כרמון רשמה מפייהם או דברים שהיא מסרה להם על המתלוננת. ב"כ הנאשם טען, כי העובדה שהורי המתלוננת לא עשו דבר עם דיווחי המתלוננת על אלימות היא שהם פשוט לא האמינו לה ורק לאחר הגשת התלונה החליטו לבוא ולתמוך בגרסתה. לנוכח הפער בין עדותם בפניי לדברים שנרשמו על ידי ד"ר כרמון לא ניתן לשלול, כי הורי המתלוננת העצימו הדברים בעדותם בפניי על מנת לסייע למתלוננת, כאשר במהלך השנים לא סברו שיש אלימות מצד הנאשם.

27. **פלמונית**, אמה של המתלוננת סיפרה, כי מסרה עדות במשטרה ביום 20.4.19 וכל מה שמסרה במשטרה הוא אמת. היא ידעה שהבת שלה הגישה תלונה ביום 17.4.19. לטענתה המתלוננת פתחה את ההליך בבימ"ש לענייני משפחה ביום 5.2.19 ולא ביום הגשת התלונה 17.4.19. כאשר הוצגה לה חותמת פתיחת ההליך הסבירה שהבת פתחה ההליך בפברואר בהליך מקדמי ורק אחרי שמוצה אותו הליך הוגשה התביעה. אישרה שהמתלוננת הגישה גם תביעה אזרחית בגלל הברך. הם לא פנו למשטרה כי היא אמרה שתכחיש והם ביררו ואמרו להם שאם היא תכחיש זה לא יעזור. רק אחרי שהנאשם ניער את הילדה שהייתה עם דלקת ריאות אז היא התקשרה אליה ואמרה לה זהו אני מוכנה. אף שטענה שהמתלוננת החליטה להתגרש לאחר האירוע באישום הראשון, הרי שלא ברור מדוע הוגשה התלונה רק באפריל 2019.

28. **פלמוני**, אביה של המתלוננת, סיפר שהמתלוננת הייתה שולחת לו הודעות וואצאפ בלילה והיה לו קשה לראות אז הוא היה רואה בבוקר, כמו ת/16 (שהוא מיום 11.8.18 ומיום 26.8.18 שאינו קשור לכתה"א, ומוזר שלא נמצאה התכתבות הנוגעת למועדים הנוגעים לכתה"א למרות שיש שם אלימות ושבירת חפצים. לכאורה כותבת על אלימות ביום 26.8.18 ואין אירוע כזה בכתה"א). המתלוננת כעסה עליו שיעץ לה להגיש תלונה נגד הנאשם בשנת 2009. העיד בכאב על חוסר האונים לסייע למתלוננת חרף תלונתיה על אלימות מצד הנאשם, אך לא ביקש להשחיר את פני הנאשם. אישר שהגיע עם המתלוננת ביום 17.4.19 למשטרה והוא מסר עדות והדברים שמסר הם אמת. בשלב זה ידע שהיא רוצה להתגרש ועוה"ד ליוותה אותם לתחנה ועזבה בשלב כלשהו. העד לא נתן הסבר מדוע לא הגישו תלונה מחשש לחייה גם אם המתלוננת לא רצתה להגיש תלונה, לא ניתן לשלול גרסת ההגנה, כי אף הוריה לא האמינו לה, אף שלטענתו הוא רצה לכבד את רצונה ואמונתה שהדברים יסתדרו.

29. **א' י'**, חברת של המתלוננת מהתיכון מסרה שהמתלוננת אמרה לה שהיא רוצה להיפרד ולשאלת העדה למה היא סיפרה על אירוע של שריפת שיער על ידי המתלוננת ושהנאשם מעשן גראס והקצבה של המתלוננת הולכת לזה. מדובר בעדה ששמע על הדברים בדיעבד ולא בסמוך לקרות האירועים. גם עדה זו סיפרה על אירועים שאין להם זכר בכתב האישום כמו תקיפה עם נעל צבאית בגב שהותירה סימן ותקיפת הילדים. לגבי ת/13 היא לא יודעת ממתי ההתכתבות בינה לבין המתלוננת. גם עדה זו כמו הרי המתלוננת והנאשם העידה בהתרגשות וניכר היה היא כואבת מכך שלא ידעה דבר. היא מסרה עדות במשטרה ביום 30.4.19 וידוע לה שהנאשם חי עם מישהי עוד לפני שנפרד מהמתלוננת. גם עדה זו כמו המתלוננת מנסה להכניס את עברו של הנאשם, התיק הקודם, שלילת הרישיון, שתייה על בסיס קבוע, תמיד אלימות ושהכל היה רע. העדה עודכנה רק בדיעבד והגיעה לעדות במשטרה לבקשת המתלוננת. מסיבות אל ברורות המתלוננת לא סיפרה על האירוע האחרון בזמן (אישום 1) לעדה זו.

30. **הנאשם** סיפר שהתחתן בשלישית לפני חודש וחצי. גר ליד הילדים והמתלוננת מזה כשנתיים. נ' גר איתו כבר שנתיים בהתאם להחלטה שיפוטית. 25 שנה בצבא, מפקד ימ"ח. הנאשם סיפר על המניע של המתלוננת להגיש תלונת שווא, כי היא שכרה חוקר פרטי שעקב אחריו חודשיים והבינה שבמרץ כבר יש לו מישהי ופנתה להוריו כדי שיחזרו הבית ה אבל סירב ואז גילתה שהוא עם בת זוג בברצלונה והיא רצתה לנקום וקיבלה ייעוץ משפטי איך לפעול. התלונה הוגשה כדי לנקום על תחושתה שהוא עזב אותה לטובת אישה אחרת. בשנת 2020 היא גם הגישה תביעה אזרחית ע"ס מיליון ₪ בגין האירועים נשוא כתב האישום, כך שהיא מחפשת נקמה וכסף. היחסים עם הורי המתלוננת היו טובים למעט המחלוקת ביניהם שהם הכחישו את המחלה שלה ולא סייעו לה. הם הלכו איתה לטיפול רק כאשר הוא כבר התייאש ולא היה שם אז הלכו איתה. היו להם כל מיני תירוצים כדי לא להיות שם ולעזור בטיפול איתה. הנאשם הודה שכשל מוסרית בכך שהתחזה לאחר וניהל קשר

עם נשים אחרות כשהוא מציג עצמו כגרוש ברשת החברתית פייסבוק. מרגע שעזב את הבית הוא הפסיק עם המעשים האלה. ענה בצורה עניינית שהוא לא מאשים את המתלוננת, הוא בחר בחירות שגויות במצבי לחץ והוא לא נכנס לשם יותר, אם כי בהמשך ניסה לצמצם ולמזער את מעשיו.לטענתו, הוא לא עזב את הילדה ל"עם חום הוא יצא מהבית בגלל מריבה. לא שולל גרסתו במשטרה שלקח את הרכב ונסע למסיבה.הוא שבר פעם אגרטל וזה נתן לו שקט של שעתיים, כי המתלוננת התעסקה בהדבקתו שעתיים. יש סדרה של אגרטלים על השולחן וכשהילדים שיחקו היה נשבר מדי פעם.הוא שתה כוסית פעם בשבוע במשחק ומעולם לא חזר שיכור. הוא עזב את הבית הרבה פעמים במהלך השנים מרצונו כדי לברוח ממה שכינה "תופת", כי ברגע שהוא יוצא אין לה עם מי לריב ומפלס הלחץ יורד. הוא לא סמך על המתלוננת ולכן היה מבקש מהוריו שיגיעו לסייע לה או לראות מה שלום הילדים.

31. **א.מ.**, אביו של הנאשם מסר המתלוננת הייתה מזעיקה אותם בעת ריב, הבית מבולגן, רצפה מלוכלכת, היה מוצא שהנאשם מגונן על הילדים כשכניסתה להכות אותם ואפילו העד גונן על הנאשם וניסה להפריד וחטף מכה. לפעמים הייתה מספרת שהוא עשה דברים ואז היו מגיעים ומעמתים ביניהם ותמיד זה היה שקר. הנאשם סיפר לו שהוא עובר "גיניהום", העד הציע שיפרדו אבל היא סירבה לכך. הנאשם היה אבא, אמא ומטפלת ובהעדרו העד ורעייתו הלכו לסייע. רעייתו הייתה מדברת איתה כדי להרגיע והעד היה מנקה את הבית.עוד כשגרו אצלם בבית היא... השתוללה והוא חטף ממנה מכות. היה אבא בשבילה, לקח אותה לבי"ח בעיקר בקפלן או באשדוד או לאן שהיא רוצה כשהנאשם היה בצבא. שמרו על הילדים כאשר הלכה לקבל טיפול נפשי בעיקר בקפלן. בזמן האשפוזים שלה הם שמרו על הילדים ועזרו לנאשם.את הקשר של המתלוננת עם נ' הגדיר כקטסטרופה.העד דיבר בצעקות מדם ליבו אבל התמונה הקשה שהציג לגבי המתלוננת והאלימות שלה כלפי הנאשם והילדים לא מתיישבת עם העובדה שהם לא הגישו תלונה במשטרה. הם פנו להוריה כדי שישכנעו אותה להתגרש, ההורים היו מרגיעים טיפה אבל היה להם נוח שהנאשם מטפל בה והכל נופל על כתפיו. הוא ראה ש... אצלו בבית פעמיים והוא... הוא עדכן את הנאשם ואת הוריה. הוא יודע שגם לאחר שעברו לגור בגדרה היא... ואינו יודע אם...לא מסר עדות במשטרה, כי התבקש אף שליווה את רעייתו לתחנת המשטרה ולא ברור מדוע לא מסר מיוזמתו.

32. **צ.מ.**, אמו של הנאשם מסרה שהמתלוננת הייתה מזעיקה אותה באמצע היום ובבילה, פעמיים שלוש בשבוע. הייתה מאיימת וצועקת הצילו ושהיא תתאבד. הם פחדו על הילדים ולכן היו מגיעים... המתלוננת מגיבה בצורה קשה ולא שקולה כשהיא נכנסת ללחץ.המתלוננת סיפרה לה שקרים על הנאשם למשל שהיכה אותה או שבר דברים, אך כשישבו לברר איתם את הדברים הסתבר שזה לא נכון.

33. החוקרת נטלי וקסמן מסרה שהמתלוננת נחקרה בגין תקיפת הנאשם, תקיפת ילדיה ופגיעה בפרטיות. המתלוננת הודתה בחלק מהדברים והדברים הועברו לתביעות.רחל המטפלת סירבה למסור עדות בטענה שאין לה

אישור מהממונים עליה. המתלוננת נחקרה באזהרה כי עלה שהיא עצמה ביצעה מספר עבירות. ניסתה לזמן את הפסיכולוגית של המתלוננת לעדות אבל היא שהתה בחו"ל. **האישום הראשון**

34. המתלוננת סיפרה, כי עברה הריונות שפגעו לה בשיניים, ביום האירוע שן שלה יצאה ממקומה, זה כאב לה ולכן היא ביקשה מהנאשם שיבוא הביתה. לאחר שהגיע הוא אמר לה שהוא סופר עד שלוש ואם היא לא תשתוק הוא יזרוק עליה משהו. היא המשיכה לבקש שיקח אותה לטיפול. הוא הטיח שרפרף על המשקוף ועשה זאת שוב לכיוון שלה, אך לא פגע בה, אלא בארון הנעליים. לדבריה הוא היה "מסטול" ולכן לא הצליח לפגוע בה. מה שפגע בה אלה חתיכות של השרפרף שהתפרקו. הנאשם משך אותה מהיד לאמבטיה ואמר שהיא תלמד לא להפריע לו כשהוא נח והרטיב אותה במים. הוא השאיר אותה בוכה בבית. אמא שלה הייתה בטלפון וצעקה שמישהו יעזור למתלוננת (אף שאמה מסרה ששמעה את המתלוננת צועקת הצילו). המתלוננת עמדה על כך שמסרה לחוקרת שאמה שמעה את הדברים ואינה יודעת מדוע הדברים לא נרשמו. בהתכתבויות שצורפו לתמונות (ת/5) כתבה המתלוננת לאמו של הנאשם שהוא הגיע שיכור (התמונות נשלחו לאמו של הנאשם בוואצאפ ביום 10.1.19). לדברי המתלוננת הילדים נ' וע' היו עדים לאירוע באישום הראשון. המתלוננת אישרה את עדותה בבימ"ש שחתיכות הפלסטיק פגעו בה. נשאלה מדוע לא העלתה זאת במשטרה וטענה שכן מסרה זאת ואף שייכה כל תמונה לחבלה ועמדה על כך שעפו עליה חתיכות מהשרפרף. לדבריה, התמונות ב-ת/4 ו-ת/5 צולמו ביום 10.1.19 והיא העבירה אותם לחוקרת ביום 17.4.19. האירוע בו הילדה חשה ברע היה ביום שישי בערב וביום ראשון כבר פנתה לעו"ד, כך שמתחילת ינואר 2019 היא מלווה בעו"ד ופועלת מאחורי הקלעים כך שלא ניתן לשלול את טענת ההגנה לגבי המניע להגשת התלונה עת גילתה שהנאשם מבלה עם אישה אחרת בחו"ל.

35. הנאשם סיפר, כי הגיע מאוחר מהעבודה ורצה ללכת לישון. הכחיש ששבר שרפרף. לגבי השלט (ת/5) הוא נשבר הרבה זמן לפני כן, מדובר בשלטים של המיטה שכל הזמן היו נופלים ונשברים. אם היה תאריך על התמונות ניתן היה לראות שזה נשבר מזמן. זה היה מכוסה בפלסטיק לבן ורואים שנגעו בו והוא חשוף עד כדי סכנת התחשמלות. כאשר עזב את הבית לא היה שום דבר שבור ולכן לא מכיר את השברים בתמונות (ת/2). הוא עזב את הבית ביום 25.1.19 לערך. הוא לא מכיר את החבלה על משקוף הדלת (ת/3) ולא את השבר בארון הנעליים (ת/3) ואלה קרו שכבר לא התגורר בבית. בחקירתו מיום 22.4.19 (ת/1) הנאשם סיפר שהם פרודים 4 חודשים בגלל חוסר התאמה על רקע התפרצויות זעם מצידה בשל הרקע הנפשי שלה. הכחיש את אירועי האלימות להם טוענת המתלוננת. טוען שמזהה את הבית בתמונות אבל השברים לא היו כאשר עזב את הבית (אם עזב 4 חודשים לפני החקירה, אז יכול להיות שהתמונות הן אחרי שעזב).

36. אמה של המתלוננת סיפרה, שהמתלוננת פספסה תור לרופא שיניים בערב שקדם לכך ובבוקר ניגשה להעיר את הנאשם בעודן משוחחות בטלפון כדי לגשת לקבלת טיפול ושמעה ברקע זעקות הצילו, הצילו. בהמשך המתלוננת סיפרה לה שהוא זרק עליה שרפרף והכניס אותה לאמבטיה והרטיב אותה וכו'. כמו המתלוננת גם עדה זו טענה שהנאשם תמיד שתה ועישן. לדבריה, כל הזמן ראתה סימני תקיפה על המתלוננת, חבלה במותן, בצוואר ביד, נפיחות ברגל, ביד בגלל תקיפה עם מטאטא, מכה במזלג בלחי במזלג. הוא שבר למתלוננת את המחשב, הטלפון, השלט, כל הזמן היו רואים חפצים שבורים בבית, שהמתלוננת הייתה אומרת שהנאשם שבר. היא לא זוכרת מתי הייתה השיחה בה שמעה דברים נשברים או צעקות של המתלוננת הצילו וכו'. ראתה מחשב שבור, בדיעבד וגם טלפון נייד. הוטח בה שלא סיפרה במשטרה על שיחת הטלפון בה שמעה ששברים דברים ואת הבת שלה צורחת הצילו ולא סיפרה שהוא נוהג לשתות והשיבה שאכן הדבר נשכח ממנה במעמד החקירה, בה הייתה נתונה בלחץ ולא חשבה שאפשר לבוא ולהוסיף דברים. לטענתה, היא לא שיתפה את בעלה באותה שיחה חריגה בה המתלוננת צעקה הצילו מאחר שהם שמעו רבות על אירועי אלימות, אך הדבר לא סביר, שכן יש הבדל בין לשמוע ברגע בזמן אמת את הזעקה לעזרה לבין אינפורמציה הנמסרת בדיעבד.

37. נוכח כל האמור לעיל לא ברור מדוע חרף טענת המתלוננת שהאירוע היה ביום 10.1.19 כתב האישום לא נוקב בתאריך זה. נוכח העדר מועד הצילום של התמונות לא ניתן לקבוע שעצם שליחת התמונות ביום 10.1.19 לרחל המטפלת ולאמו של הנאשם מלמדות שזהו גם מועד הצילום, בייחוד לנוכח ריבוי ההודעות ששלחה המתלוננת בדבר שבירת חפצים במועדים אחרים. המתלוננת ואמה טענו, שהאחרונה שמעה את תוכן הדברים, דהיינו צעקות המתלוננת לעזרה, ואף אחת מהן לא מסרה זאת במשטרה ולא ניתן הסבר לכך. כך גם לא ניתן הסבר מדוע אמה של המתלוננת לא הזמינה משטרה מיד ולא דיווחה על האירוע לבעלה ולכן אין בידי לקבל גרסתה, כי שמעה את הדברים. המתלוננת הזמינה משטרה באירוע בגינו עזב הנאשם את הבית, ביום 25.1.19, ואף שמצאה לנכון להזמין משטרה בגין לקיחת הרכב לא מצאה לנכון לדווח על אלימות שהתרחשה בסמוך לכך. כל אלה מותרים ספק בגרסת המתלוננת ולא מאפשרים לבסס עליה הרשעה. **האישום השני**

38. המתלוננת סיפרה, כי כאשר חזרו מהקניות בביג באילת הנאשם כעס ואמר לילד תראה מה אני אעשה. כששבו למלון הוא זרק עליה נעלי עקב שלה, שפגעו בה בצד שמאל במותן והיה לה סימן אדום (ת/9). למרות שהילדים ביקשו ממנו להפסיק הוא לא הפסיק. לדבריה, גם הבן נ' היה נוקט כלפיה באלימות באופן שהנאשם היה עושה. היא הכחישה טענת ההגנה שהבן נ' הוא שגרם לה לחבלה במותן ועמדה על כך שהילד רק בעט בה ותפס לה ביד, וכי החבלה היא מהעקב של הנעל שזרק עליה הנאשם. המתלוננת הכחישה שקיללה את נ' ושתקפה אותו. לדבריה, נ' כינה אותה סמרטוט, כפי שעשה הנאשם. הוטח בה שהנאשם הסתגר עם הילד בחדר מפניה והכחישה זאת. הכחישה שנ' גר אצל

הנאשם מזה שנתיים, אך בפועל אישרה שהוא אכן ישן רק אצל הנאשם. בהמשך טענה שנ' הוצא מהבית, כי נקט באלימות כלפיה.

39. הנאשם סיפר, כי המתלוננת רבה עם נ' וזה התלהט. כאשר חזרו למלון הוא נכנס עם נ' לחדר השני ונעלו את עצמם, כדי להגן על הילד. כל האלימות הייתה מצד המתלוננת כלפיו וכלפי נ'. הכחיש שראה עלה חבלה ושגרם לחבלה ב- 9/ת. בחקירתו מיום 22.4.19 (ת/1) הנאשם סיפר שהמתלוננת והבן רבו והיא הרימה ידיים על הילד, הנאשם צידד בעמדה של הילד והיא כעסה, אבל לא הייתה שום אלימות. הכחיש את התמונה עם החבלות על גופה של המתלוננת. הוא היה בחדר הנפרד עם הילד עד שהמתלוננת תירגע כדי שלא תכה את הילד. אם אכן היו לה חבלות באילת, אולי הילד גרם לה.

40. אביה של המתלוננת סיפר ששמע מהמתלוננת שהנאשם זרק עליה נעל במלון וגרם לה לאדמומיות בצלעות.

41. המתלוננת אישרה שהבן בעט בה, אך עמדה על כך שהנאשם זרק עליה נעל וזו גרמה לחבלתה. התמונה שצירפה היא ללא תאריך והקטין נ' לא העיד בפניי. לא מצאתי להעדיף את גרסת המתלוננת על גרסת הנאשם, שכן זו אישרה אלימות של הבן נ' כלפיה באותו אירוע, כך שלא ניתן לשלול טענת הנאשם שאם נחבלה זה היה מהבן ולא ממנו. **האישום השלישי**

42. המתלוננת סיפרה, כי הילד ע' היה בן 1.5 שנים אז והיה עם חום. היא התקשרה לנאשם וביקשה ממנו להגיע. הוא נכנס הביתה כשהוא מריח מאלכוהול ובושם של אישה. הוא אמר לה לעזוב אותו ולא לפנות אליו. הוא מזג לעצמו וודקה בכוס. ע' המשיך לבכות והוא אמר לה להרגיע אותו. היא הביאה את ע' לקומה למטה, הילד צרח והנאשם אמר לה שאם לא תרדים אותו הוא ישבור משהו. הוא ספר עד שלוש ואז השליך את המחשב בו אחז, הוא לא נשבר לגמרי ואז הוא השליך אותו שוב וזה התפרק לגמרי. לדבריה השכנה שמעה את הצעקות בשלב כלשהו, אך זו לא הובאה לעדות. על האלימות שלאחר מכן סיפרה כך: "ואני מתחילה לעלות במדרגות והסתובבתי עם ע' ואני קולטת שאני הולכת לקבל עכשיו, באה לעלות מדרגה ראשונה והוא תופס אותי ככה (מדגימה אחיזה בעורף) כשאני תופסת את ע' (מדגימה אחיזה בשתי ידיים) (בוכה). ואז הוא תפס אותי והבעיה מכל זה שאפילו לא הצלחתי להשתחרר כי ע' בידיים שלי ואני לא נושמת. הוא אמר עכשיו תמותי. הבעיה היתה שע' היה לי בידיים גם לא יכולתי לשחרר, ואני תופסת את ע' וכולו בוכה. הוא תופס אותי ככה (מדגימה תנועה של אחיזה בצוואר בשתי ידיים בצורת חניקה מקדימה), וע' היה לי בידיים. פלוני איש חזק הוא משחק כדורגל, ויש לו כל רגל גזע ואני בחיים שלי לא התאמנתי. הוא כל החיים שלו מתאמן... ע' בידיים שלי (מדגימה שוב תנועת חניקה) אני מתחילה להיות כחולה (בוכה)... באיזה שלב נחנקתי והתחלתי להאבק על הנשימות שלי אני מסובבת את הראש (מדגימה סיבוב של הראש לכיוון ימין ואחיזה בידו של הנאשם). הצלחתי לנשוך אותו בצד של כף היד. ואז הוא שחרר לי את היד ואמר לי את יודעת מה זה וולה, הוא אמר תספרי עד שלוש והוא לא ספר אפילו עד אחת, ואז הוא לקח את הרגליים ובעט בבום (מדגימה בעיטה לרגל

שמאל שלה). ואז הוא נתן בעיטה ורגל שמאל שלי הסתובבה אחורה. החלק שמהברך עד למטה הסתובב אחורה (בוכה)... אני נופלת על הרצפה ואמרת לי קח את ע' הוא תופס את ע' ואמר לי קומי קומי שחקנית ואמרת לי פלוני הפעם זה לא חוזר למקום, ובעבר זה כן חזר למקום, הוא פתח לי את היד ושם לי את ע' על הידיים שלי. לקח מהר את התיק שלו, וברח ככה זה היה כל הזמן. באותו רגע לא התקשרתי להורים שלי כי אני יודעת שאין עם מי לדבר, הם הזהירו אותי לא לבטל תלונות במשטרה כי אם אני עושה את זה עוד פעם אין לי מה לפנות אליהם, כי אני לא רוצה להתלונן עליו שלא יעצרו אותו, אני אהבתי אותו יותר מהחיים שלי יותר מאת עצמי. כשהוא אמר לי שהוא יפגע לי בעבודה, והילד לא יראה אותי, והייתי מאמינה לו שזה באמת ככה" (עמ' 46 שורה 31 עד עמ' 47 שורה 18). העדה סיפרה שפנתה לקבלת טיפול רפואי למחרת אך לא היה כל ממצא בביה"ח. הגם שסיפרה שהרגל שלה הסתובבה כתוצאה מהבעיטה והיא לא הייתה מסוגלת ללכת, לא ברור כיצד לא היה כל ממצא בבדיקה שנערכה לה בביה"ח. בהמשך ולאחר שהמשיכה לסבול מהרגל היא ביצעה בדיקת MRI והממצא היה שתי רצועות קרועות ולכן היא נזקקה לניתוח לתיקון הרצועות. הוטח בה שלאורך השנים מסרה שהחליקה ואישרה שכך נהגה לספר, כי היה לה קשה לשחרר את הנאשם ממעצר בתיק הקודם והיא העדיפה לשקר ולהגן עליו ולא לספר את האמת. הוטח בה שרק לאחר שהחליטה לנקוט בהליכי גירושין החלה לדווח לרופאים שזה כתוצאה מאלימות מהנאשם והשיבה שזה לא נכון למרות שבמסמכים אין עדות לאלימות בשלב מוקדם יותר. הוטח בה שהיא צרחה כשהילד בידיים שלה והנאשם חשב שהילד יפגע ולכן הוא ניסה לחלץ אותו ממנה והשיבה בשלילה. בהמשך אישרה שלא רצתה שייקח ממנה את הילד. הכחישה שנשכה אותו בכתף ועמדה על כך שזה היה ביד בעת שחנק אותה. כאשר הוקרא לה שבמשטרה מסרה שהיא לא יודעת הרגל הסתובבה וננעלה השיבה שיש לכך הקשר אחר אבל בפועל לא נתנה הקשר אחר, כך שהמשפט תמוה, שכן בכתב האישום נטען שזה מהבעיטה על ידי הנאשם. שללה שיש לה בעיה של שיווי משקל וטענה שרק לאחר שהנאשם פגע לה ברגל סבלה מבעיה של שיווי משקל ולא לפני כן. היא שללה אירועים של החלקה על רצפה. לדבריה, אם נפלה במקום העבודה כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים, אזי זה נבע מצער ולא בגלל החלקה.

43. הוגשו מסמכים רפואיים אודות החבלה בברך. ביום 3.4.14 ביקור במיון עקב "החלקה במדרגות". במסמך נוסף מהמיון מאותו היום נרשם מפי המתלוננת "אתמול נפלה במדרגות נחבלה בברך שמאל, מאז סובלת מכאבים קשים בברך, הגבלה ניכרת בתנועות- לא מצליחה לישר את הברך, מרגישה אי יציבות בברך", אלא שכתב האישום נוקב בתאריך 1.4.14 ולא יום 2.4.14. ביום 10.6.14 דיווחה על "חבלה סיבובית לברך שמאל" לפני חודש וחצי. דהיינו, חבלה ברגל שמאל בשלהי אפריל כאשר כתב האישום נוקב במועד מוקדם יותר באופן משמעותי- 1.4.14. 14.6.14 תוצאות MRI הממצאים היו "ה ACL קרוע מהאינסרציה הפמורלית... קרע "ידית הדלי" של המניסקוס המדיאלי. מניסקוס לטרלי דיסקואידי מעט, ללא קרע. בצקת לשד עצם בפמור ובטיביה... קיימת ציסטה של בייקר". ביום 17.6.14 דיווחה המתלוננת "יום טרם קבלתה חבלה סיבובית נוספת, שמעה "קליק", לאחר מכן איננה מסוגלת (מכאנית) ליישר או לכופף את הברך. במיון רושם כי מדובר ב LOCKED KNEE". הדבר אינו מתיישב עם התיאור בעדות המתלוננת בפניי. גם הממצאים מעידים על בעיה רפואית ולא חבלה שנגרמה על

ידי הנאשם. כמו- כן כתב האישום מדבר על תקיפה ביום 1.4.14 בעוד המסמך הרפואי עוסק בחבלה מיום 16.6.14. ביום 14.08.14 דיווחה המתלוננת "לפני מספר ימים חבלה סיבובית נוספת לברך הימנית מעידות חוזרת גם ימין". בכתב האישום ובעדותה בפניי דובר על ברך שמאל כאשר כאן היא מדווחת על חבלה זזה נוספת אך ברגל ימין, זאת כאשר בשום מקום לא נטען שהנאשם פגע בה בברך ימין. הדבר מעלה חשש, כטענת ההגנה, שגם החבלה בברך שמאל אינה קשורה לתקיפה מצד הנאשם אלא לבעיות אחרות, כמו נפילות מהן סבלה המתלוננת. ת/10 מיום 18.12.19 היא הפניה לבדיקת MRI בקשר לברך שמאל. בתלונה נרשם "מזה שנים חבלות באזורים שונים בגוף, מספר פניות למיין לאחר חבלות... מהתעללות גופנית מזה שנים רבות על ידי בעלה". צורפו מסמכים נוספים למשל מיום 1.4.14 בו דיווחה המתלוננת ש"החליקה במדרגות וסיבבה את ההברך, לאחר חודשיים (ב 09/06) בזמן שהתיישבה, ברך ננעלה. אושפזה עקב LOCKED KNEE מ 10/06, עברה ניתוח ב 17/06", טופלה בפיזיותרפיה והרושם הוא "אי יציבות של הברך עם קרע של ACL. הומלץ על ניתוח שחזור הרצועה". לכאורה סותר את האופן בו תיארה את הפגיעה מהנאשם שהברך הסתובבה לה במקום מהבעיטה ואילו בדיווח לרופאים זה קרה חודשיים אחרי "הנפילה" במדרגות.

44. הנאשם סיפר, כי הגיע הביתה והמתלוננת הייתה מפורקת, היא ירדה במדרגות בפראות והוא אמר לה שתחזיר את ע' לישון ושלא תחזיק אותו על הידיים במצבה. הוא ניסה לחלץ את הילד, היא נשכה אותו ויכול להיות שהיא החליקה וסובבה את הרגל בשלב זה. היא ישבה וכאב לה והוא לקח אותה לסלון כדי לראות אם זה נקע. הוא לא בעט בה ולא כיוון למכה שתפיל אותה. כאשר הוטח בו שבחקירתו מסר שאולי כן בעט בה עמד על כך שלא בעט ולכל היותר רגלו נתקלה ברגלה בעת שנאבקו על התינוק בעודם על המדרגות, כך שזה היה בטעות. הודה שאמר שהיא תלשה לו בשר כשנשכה אותו אבל לא זוכר במדויק, זוכר חבלה, לא נזקק לטיפול רפואי ולא העלה בדעתו להתלונן עליה, כי אין לו כל עניין שתיכנס לכלא. לא בעט בה אבל לא יכול לומר איך בדיוק נפלה ונפגעה ברגל. כל מה שניסה לעשות זה לחלץ את הילד ואת עצמו מהנשיכה שלה בכתף שלו. בחקירתו מיום 22.4.19 (ת/1) הנאשם סיפר שהמתלוננת לקחה את הילד מהמיטה והוא רצה להחזירו, אז הוא לקח אותו והיא תקפה אותו, היא תפסה אותו ונשכה וכדי להשתחרר ממנה הוא נתן לה מכה בברך וזה מה שגרם לברך להסתובב (שורות 137-139). היא נתלתה לו על היד ונשכה אותו וכדי להגן על עצמו הוא נתן לה מכה בברך אבל לא ידע מה בדיוק הוא עושה. לא יודע איך היכה אותה, רק ניסה להגן על עצמו ולהשתחרר מהנשיכה שלה.

45. אביה של המתלוננת סיפר, כי שמע מהמתלוננת שהנאשם בעט בה ברגל והעד פינה אותה לביה"ח. הרופאים לא יכלו לקבוע ממה זה נבע ואמרו שזה כנראה פריקה של הברך. הכאבים הלכו והחמירו ורק בבדיקת MRI הסתבר שהרצועות נקרעו.

46. אמה של המתלוננת שהנאשם אחז במתלוננת בגרון ובעט בה בצורה קשה ברגל. האבא לקח אותה לצילום, הייתה נפוחות. היא התאשפזה ומומחה אמר למתלוננת בנוכחות העדה שזה פציעה שלא מתיישבת עם נפילה ואפילו הזמינו עו"ס כדי לדובב אותה שתסביר מה מקור הפציעה.

47. א' י' חברתה של המתלוננת מסרה לגבי הפציעה בברך שזה אירוע הקשור למחלתה של הבת ל' ולא לע'. נשאלה האם סיפרה לה על אירוע בו ע' בכה על הידיים שלה ושהיא נשכה אותו והשיבה בשלילה.

48. התיעוד הרפואי יש בו לכרסם בגרסת המתלוננת לאופן חבלתה בברך שמאל, כך שאין לשלול את גרסת ההגנה שהיא מרבה ליפול, כפי שהיא עצמה מסרה בתיעוד הנוגע למצבה הנפשי. הנאשם ניסה לצמצם מהאירוע אף ביחס למה שמסר במשטרה, אך המתלוננת אישרה, כי הנאשם ניסה לקחת ממנה את התינוק, כך שאין לשלול שהיה מאבק בין השניים, אך לא כנטען בכתב האישום. המתלוננת טענה שהנאשם חנק אותה עם שתי ידיו, בעודה אוחזת בתינוק, כך שלא ברור כיצד הקטין לא נפל מידיה ולא נפגע בכל צורה, אף כאשר לטענתה נפלה כתוצאה מהבעיטה. לנוכח צבר הפערים לא ניתן לבסס הרשעה על בסיס עדות המתלוננת והטענה שיש קשר בין האירוע למתועד במסמכים. למעלה מן הצורך יצוין, כי אף אם הייתה מתקבלת גרסתה המתלוננת, הרי שלא הוכח שהחבלה שהתגלתה חודשיים לאחר מכן מקורה באירוע באישום זה. **האישום הרביעי**

49. המתלוננת סיפרה, כי הנאשם חזר מהבסיס לקח מקל מטאטא והחל לשבור איתו דברים בבית, היא ניסתה לעצור אותו והיא חטפה את המכה עם המקל ביד ימין ואז היד הסתובבה (אותו מוטיב כמו באישום השלישי של הרגל שהסתובבה כתוצאה מהמכה). בדרך לביה"ח עם אביה, עצר אותם שוטר, כי היא הייתה ללא חגורת בטיחות והיא סיפרה לשוטר על אלימות מצד בעלה והוא אמר לה להגיש תלונה אחרי הביקור במיון אבל היא איימה על אביה שאם יתלונן היא תפגע בעצמה. לטענתה, לאחר החבישה היד חזרה לעצמה, בגלל זה חשבה שגם הרגל באישום השלישי תחזור לעצמה. בביה"ח שלחו עו"ס לדבר איתה ואביה לחץ עליה להגיש תלונה והיא אמרה שאם יכריח אותה לעשות כן, היא תפגע בעצמה.

50. ת/12 תעודה מחדר מיון מיום 21.9.13 בתלונה נרשם "נחבלה ביד סמוך למרפק ימין". בממצאים ללא עדות לשברים או פריקה. היא שוחררה עם המלצה לחבישה ומתלה.

51. הנאשם מסר, כי לא מכיר אירוע כזה, אף שבמענה טען שהמתלוננת היא שהיכתה אותו ואת הילדים. לדבריו, ייתכן שלא הסביר נכון את הדברים לב"כ בעת המענה לכתב האישום. הוא לא זוכר שהיה כסא שבור בבית (ת/11). הכחיש שבירת טלפון נייד. אישר ששבר פעם אגרטל כדי להעסיק את המתלוננת, כדי שתניח לו.

52. אביה של המתלוננת סיפר שהיד הל המתלוננת התנפחה והיא ביקשה ממנו לקחת אותה לביה"ח, עשו לה צילומים וחבשו לה את היד. אמרו שזה כנראה נקע. היו לה כאבים חזקים. שוטר עצר אותם בדרך לביה"ח בגלל שהיא לא חגרה חגורת בטיחות שהיא מסרה לו שלא יכולה לחגור, כי בעלה הרביץ לה והשוטר אמר שיגשו להגיש תלונה אחרי הביקור במיון.

53. לא קיבלתי הסבר המניח את הדעת מהמתלוננת או אביה מדוע שתדווח על אלימות לשוטר שפגשה באקראי, אך תסתיר זאת מהצוות הרפואי בביה"ח ותאמר שהחליקה ולא שהנאשם תקף אותה. מה ההיגיון בדברים? ולמה האב לא תיקן אותה? אם נוהגת המתלוננת להסתיר אזי למה שתחשוף מידע על אלימות בפני השוטר בשיחה אקראית אגב שאלה למה היא לא חוגרת חגורת בטיחות. יתירה מכך, סביר להניח ששוטר שקיבל מידע על אלימות במשפחה היה מדווח על המידע שנמסר לו. ככל שכך מסרה המתלוננת לשוטר לא היה כל טעם שתמסור דיווח שונה בביה"ח בסמוך לכך. אמנם אין לשלול שהמתלוננת אמרה כך לשוטר על מנת להימנע מקבלת דוח, אבל זו לא הייתה טענתה ולא נמסר על ידה הסבר לפער בין מסירת המידע לשוטר באופן אקראי לבין הסתרתו מהצוות הרפואי בסמוך לכך. אישום חמישי

54. המתלוננת סיפרה, כי בסוף ההיריון עם ע', בחופשת הקיץ, הנאשם אמר לה שיש טיול מהיחידה לשפיים ולא חזר הביתה. הוא הגיע לפנות בוקר כשהוא מדיף ריח אלוהול ובושם חזק של אישה. היא שאלה אפה הוא היה והוא ענה לה שתעזוב אותו ונכנס לישון. הוא השאיר את הטלפון שלו בקומה למטה, היא ראתה שיחה נכנסת, ענתה ועל הקו הייתה בחורה. היא ניגשה לנאשם ושאלה אותו מי זו הבחורה. בתגובה הוא החזיק לה חזק ביד, קם מהמיטה, תפס לה בצוואר כמו תרנגולת וריתק אותה לקיר. הוא היכה אותה בבעיטות ואגרופים, לקח את הטלפון, נעלם והשאיר אותה עם הילדים. בעקבות כך היא... ולכן יילדו אותה, כאשר בינתיים הנאשם כלל לא ענה לשיחות. בהמשך, הנאשם הספיק להגיע ללידה, ביקש סליחה וקנה לה תכשיטים והיא קיבלה את התנצלותו. היא גילתה שהנאשם היה עם מישהי בשפיים ולכן....

55. הנאשם הכחיש את המיוחס לו. כמו אישום 4 לא זוכר האירוע ותשובתו הייתה גנרית שהיא לקחה לו את הטלפון הרבה פעמים. כאשר החל לבגוד היה משאיר הטלפון כדי שתענה לשיחות וככה תסכים להתגרש. אישר שלקח לה את הטלפון חזרה אם לקחה לו.

56. אמה של המתלוננת סיפרה, שהמתלוננת נכנסה לדכאון קשה לאחר ששוחחה בטלפון עם מישהי שחיפשה את הנאשם. היא לא... בגלל זה. הנאשם לא ענה לעדה כשהתקשרה וגם כששוחחה עם המפקד שלו הוא לא

בא. רק אחרי שהאחות התקשרה למפקד שלו ומסרה שאם לא יגיע הם מיילדים את המתלוננת אותה, הוא הגיע ללידה עצמה.

57. בהעדר תמיכה לעדות המתלוננת, ובהינתן מצבה הקשה של המתלוננת באותה תקופה, לצד ... כעולה מהמסמכים הרפואיים, אין להעדיף את גרסת המתלוננת על פני זו של הנאשם. סוף דבר

58. הפער בין המתואר בכתב האישום לדיווחים בתעודות הרפואיות הן לגבי טיב ומיקום החבלות והן לגבי מועד התרחשותן לא מאפשרות ליתן אמון בגרסת המתלוננת לתיאור האירועים המיוחסים לנאשם. לכך יש להוסיף את התיעוד הלקוי של השיחות המוקלטות והתמונות שהוגשו על ידי המתלוננת, אשר אין לתת להן משקל ואת הקביעות הפסיכיאטריות לפיהן המתלוננת היא מניפולטיבית ועשויה למסור דיווח לא מדויק או אף שגוי לשם רווח משני. המתלוננת והמאשימה לא התמודדו עם הקביעות במסמכים רפואיים אלה. התלונה הוגשה לאחר שנודע למתלוננת, כי לא רק שהנאשם עזב את הבית אלא הוא טס לחופשה עם המאהבת שלו. כל זאת כאשר המתלוננת מלווה בעו"ד והחלה בנקיטת הליכים מאז עזיבת הנאשם את הבית ומבלי שניתן הסבר מדוע לא הוגשה התלונה במועד מוקדם יותר, אלא במקביל להגשת התביעות במישור האזרחי. נוכח כל אלה, לא ניתן לבסס הרשעה על גרסתה של המתלוננת ולכן אני מורה על זיכוי של הנאשם מכל המיוחס לו. זכות ערעור כחוק. ניתן היום, כ"ג טבת תשפ"ד, 04 ינואר 2024,

בהעדר הצדדים. אדנקו סבחת- חיימוביץ, שופטת